

Sygn. akt II Ka 104/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Miastkowska

Sędziowie: SO Roberta Rafał Kwieciński (sprawozdawca)

SR (del) P. K.

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu: 30 maja 2014 roku

sprawy **A. S.**

oskarżonej z art. 270§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 26 lutego 2014 roku sygn. akt II K 156/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. oraz art. 67§1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonej A. S. o występki z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 270§2a k.k., popełniony w sposób opisany w punkcie I zaskarżonego wyroku na okres 1 (jednego) roku próby i na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. i art. 49§1 k.k. orzeka wobec niej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

II. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 100 złotych za obie instancje.

Przemysław Kowalski Ewa Miastkowska Robert Rafał Kwieciński

II Ka 104/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 26 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 156/12 oskarżoną A. S. uznał winną tego, że w okresie od 14 października 2003 roku do 20 października 2003 roku w K. będąc wnioskodawcą postępowania I Ns 1172/03 o stwierdzenie nabycia spadku wraz z wnioskiem o otwarcie i ogłoszenie testamentu po zmarłym M. G. posłużyła się jako autentycznymi pełnomocnictwami udzielonymi J. K., na których nieustalona osoba podrobiła podpisy uczestników postępowania H. G., J. G. (2), M. W. (1) i E. S., w ten sposób, że przekazała te pełnomocnictwa radcy prawnemu J. K. celem ich przedłożenia w Sądzie Rejonowym w Koninie przy ul. (...) do sprawy sygn. akt I Ns 1172/03, to jest popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw.

z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył jej karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych.

Apelację wniósł obrońca oskarżonej i na podstawie art. 425 i 444 k.p.k. zaskarżył wydane orzeczenie w całości na korzyść oskarżonej. W oparciu o art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrońca zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na dokonaniu przez Sąd błędnej oceny ujawnionego w czasie rozprawy materiału dowodowego i sformułowania w ramach tej oceny wniosku, iż oskarżona dokonała przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. mimo, iż brak jest dowodów na przyjęcie, iż A. S. posłużyła się pełnomocnictwami, o których wiedziała, że zostały podrobione;
2. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i logicznego wnioskowania polegających na dowolnym przyjęciu, iż oskarżona popełniła zarzucane jej przestępstwo oraz nieuwzględnieniu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonej, w szczególności dokonanie wybiórczej oceny materiału dowodowego w zakresie stawianej oskarżonej zarzutu,
3. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej (zasada in dubio pro reo), polegające na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, podczas, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności braku ponownego przesłuchania świadka J. G. (2) wynika, iż wszelkie wątpliwości winny zostać rozstrzygnięta na jej korzyść.
4. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 410 k.p.k. polegającą pominięciu istotnych okoliczności sprawy i oparcia ustaleń faktycznych na dowolnie wybranej części materiału dowodowego, co spowodowało dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych następnie za podstawę wyroku.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sąd odwoławczy zważył co następuje

Apelacja obrońcy oskarżonej domagająca się jej uniewinnienia, bądź uchylenia zaskarżonego wyroku nie zasługiwała na uwzględnienie, jednakże okazała się celowa, gdyż doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i warunkowego umorzenia postępowania.

Wbrew twierdzeniom apelacji sąd rejonowy nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 kpk. i nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegających na przyjęciu, że oskarżona A. S. dopuściła się czynu z art. 270 § 1 k.k.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania i adekwatności ze wskazaniami doświadczenia życiowego. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku ale musi wskazywać, jakich mianowicie konkretnych błędów w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Analiza materiału dowodowego w niniejszej sprawie wskazuje, iż sąd meriti w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy, dający podstawę do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia o winie oskarżonej A. S.. Tak zgromadzony materiał dowodowy, zdaniem sądu okręgowego, został poddany rzetelnej oraz kompleksowej analizie i ocenie.

W niniejszej sprawie oceny wartości poszczególnych dowodów dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia

życiowego, bez wykroczenia poza ramy przysługującej sądowi swobodnej oceny dowodów. Do takiej konkluzji prowadzić musi analiza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, w których Sąd zaprezentował tok swojego rozumowania oraz wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej podstawie tego waloru odmówił.

Sąd I instancji w oparciu o całościowy, a nie wybiórczy jak to zarzuca obrońca oskarżonej, materiał dowodowy, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i w oparciu o te ustalenia wyciągnął prawidłowe wnioski, przypisując oskarżonej winę w zakresie dokonanego przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

W oparciu o zebrane dowody sąd rejonowy słusznie ustalił, że oskarżona w okresie od 14 października 2003 roku do 20 października 2003 roku w K. będąc wnioskodawcą postępowania I Ns 1172/03 o stwierdzenie nabycia spadku wraz z wnioskiem o otwarcie i ogłoszenie testamentu po zmarłym M. G. posłużyła się jako autentycznymi pełnomocnictwami udzielonymi J. K., na których nieustalona osoba podrobiła podpisy uczestników postępowania H. G., J. G. (2), M. W. (1) i E. S., w ten sposób, że przekazała te pełnomocnictwa radcy prawnemu J. K. celem ich przedłożenia w Sądzie Rejonowym w Koninie przy ul. (...) do sprawy sygn. akt I Ns 1172/03.

Świadczyły o tym przede wszystkim zeznania świadków M. W. (2), E. S. oraz J. G. (2). Wymienieni świadkowie zaprzeczyli, aby podpisywali pełnomocnictwa udzielone J. K.. Zeznania tych świadków znalazły również potwierdzenie w zeznaniach świadka J. K., z których wynikało, że oskarżona poinformowała go o tym, iż udzielone pełnomocnictwa otrzymała od uczestników postępowania, co oznacza, że przekazała temu świadkowi informację dotyczącą złożenia podpisów przez wskazane w tych umocowaniach osoby.

Zeznania tych świadków zostały poparte opinią biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego i (...). Z opinii tej wynikało, że podpisy złożone na pełnomocnictwach nie były podpisami M. W. (2), E. S. i J. G. (2). Skoro zatem świadek J. K. zeznał, że oskarżona przekazała mu przedmiotowe pełnomocnictwa z informacją, że otrzymała je od tych osób, to nie ulega wątpliwości, że oskarżona posłużyła się tymi pełnomocnictwami.

Również zeznania świadka A. W. zostały prawidłowo ocenione, wzmacniając treść zeznań złożonych przez świadka M. W..

Słusznie Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, która twierdziła, że przedmiotowe pełnomocnictwa wysłała do Stanów Zjednoczonych, celem ich podpisania przez uczestników postępowania, skoro przeczą temu zeznania osób, które miały tych pełnomocnictw udzielić, a ponadto oskarżona nie posiada żadnej innej korespondencji związanej z przesłaniem tych pełnomocnictw, posiadając przy tym dołączoną do akt sprawy korespondencję sprzed wielu lat prowadzoną z tymi osobami. Prawidłowo więc Sąd Rejonowy uznał, że wyjaśnienia oskarżonej nie znalazły potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym.

Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem obrony, że brak jest dowodów świadczących o winie oskarżonej.

Sąd I instancji nie dopuścił się również obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Chybiony jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 410 k.p.k. Zdaniem sądu okręgowego nie zachodziła potrzeba ponownego przesłuchania świadka J. G. (2), skoro świadek ten szczegółowo wskazał, że nie składał podpisu pod żadnym pełnomocnictwem dla J. K. oraz że formularz do podpisu nie został mu przez oskarżoną przesłany (k. 150-151, k. 503v). Wniosek dowodowy o ponowne przesłuchanie tego świadka złożony na rozprawie w dniu 26 czerwca 2014r. został oddalony przez Sąd na podstawie art. 170 § 1 pkt 4 i 4 k.p.k., do czego Sąd Rejonowy był uprawniony.

Dokonując prawidłowej oceny materiału dowodowego, w oparciu o przepis art. 7 k.p.k., możliwym było ustalenie prawdziwej wersji zdarzenia, w związku z czym nie pojawiły się wątpliwości, które trzeba by rozstrzygnąć już tylko w oparciu o przepis art. 5 § 2 k.p.k.

Skoro Sąd Rejonowy dokonał ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić

obraza art. 5 § 2 k.p.k., przy czym zasada in dubio pro reo nie oznacza obowiązku wyboru przez sąd najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów, przy czym dla oceny, czy nie naruszono zakazu zawartego w art. 5 § 2 k.p.k., co wyżej już wskazano, nie są miarodajne wątpliwości samej strony, co do treści ustaleń faktycznych.

Dlatego nie może odnieść skutku twierdzenie obrony, że naruszono w postępowaniu przed sądem I instancji podstawową zasadę procesu karnego wyrażoną w art. 5 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonej niedających się usunąć wątpliwości. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a świadczący o winie oskarżonej - na co Sąd odwoławczy wskazał już powyżej - nie daje podstaw do wysnuwania jakichkolwiek wątpliwości.

Nie można zgodzić się zatem z zarzutami apelacji zmierzającymi do zakwestionowania sprawstwa oskarżonej.

Jednocześnie Sąd odwoławczy przyjął, że zachowanie oskarżonej było przypadkiem mniejszej wagi, o którym mowa w art. 270 § 2a k.k. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że to E. S. przesłała oskarżonej akt zgonu swego ojca wraz z prośbą o załatwienie wszystkich formalności, zwłaszcza, że oskarżoną łączyły z rodziną spadkodawcy przyjacielskie relacje, na co wskazuje dołączona do akt sprawy korespondencja. Można zatem przypuszczać, że dokonane przez oskarżoną fałszerstwo mogło być objęte wolą osób uprawnionych lub przynajmniej ich przyzwoleniem. Dlatego Sąd odwoławczy uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzi przypadek mniejszej wagi. W przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 2a k.k., które jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2 Sąd odwoławczy uznał, że istnieją przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania.

Zdaniem sądu odwoławczego stopień winy oraz społeczną szkodliwość czynu oskarżonej należało ocenić jako nieznaczące.

Nie można pominąć okoliczności, na które zwrócił Sąd Rejonowy, że zachowanie oskarżonej było incydentalne w jej dotychczasowym życiu, bowiem nie budzi wątpliwości, iż oskarżona nigdy nie wchodziła w konflikt z prawem, a motywacją do popełnienia czynu zabronionego była chęć uregulowania spraw spadkowych, zwłaszcza, że oskarżona otrzymała od E. S. list, z prośbą o załatwienie spraw urzędowych. Zachowaniem swoim oskarżona nie wyrządziła nikomu szkody, bowiem przestępstwo z art. 270 k.k. skierowane przeciwko dobru prawnemu jakim jest wiarygodność dokumentów nie zostaje popełnione z pokrzywdzeniem jakiegokolwiek osoby.

Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę zarówno okoliczności o charakterze przedmiotowym (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu), jak i podmiotowym (waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), a zatem istniały podstawy do warunkowego umorzenia postępowania na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k.

Mając na uwadze dotychczasowy nieposzlakowany i ustabilizowany tryb życia oskarżonej i niekaralność za przestępstwa, należy zasadnie przypuszczać, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Umarzając warunkowo postępowanie Sąd odwoławczy na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. i art. 49 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie jednego tysiąca złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, które będzie spełniało wobec oskarżonej funkcję wychowawczą i jednocześnie represyjną.

Jednocześnie nie znajdując innych podstaw do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku, a branych pod uwagę z urzędu, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku, dokonując jego zmiany w wyżej wskazanym zakresie i utrzymując go w mocy w pozostałej części.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 634 kpk oraz art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r.,Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym 100 złotych opłaty za obie instancje.

Przemysław Kowalski Ewa Miastkowska Robert Rafał Kwieciński